

O zamiarze stałego pobytu można mówić wówczas, gdy występują okoliczności pozwalające przeciętnemu obserwatorowi na wyciągnięcie wniosku, że określona miejscowość jest głównym ośrodkiem działalności danej osoby, tam też ześrodkowana jest jej aktywność życiowa. Samo zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. W uzasadnionych przypadkach miejscem zamieszkania może być również lokal położony na terenie hotelu. Tak uznał Naczelny Sąd Administracyjny wydając postanowienie z 23 października 2015 r. sygn. I OW 104/15.

Sąd rozstrzygał spór kompetencyjny pomiędzy organami pomocy społecznej. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że z definicji lokalu mieszkalnego w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, nie wynika aby lokal mieszkalny miał być samodzielny, wyposażony w odrębne pomieszczenie socjalne, by musiał spełniać wymogi techniczne określone innymi przepisami ściśle odnoszącymi się do lokali mieszkalnych. Akcent bowiem należy położyć przede wszystkim na to, by był to lokal służący do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych i to na stałe, bądź na dłuższy okres czasu.

W omawianej sprawie osoba wnioskująca o pomoc społeczną przez długi okres czasu prowadziła tułaczy tryb życia, jednak od ośmiu lat w różnych miejscach zamieszkuje w miejscowości K. W marcu 2015 r. zamieszkała na terenie hotelu, na preferencyjnych warunkach, z możliwością dłuższego pobytu, który jest uzależniony tylko i wyłącznie od regularnego ponoszenia opłat za wynajem. Zajmuje tam pokój z aneksem kuchennym oraz dostępem do łazienki i WC. Pomieszczenie wyposażone jest w prąd, centralne ogrzewanie, ciepłą i zimną wodę. Sąd uznał, że lokal, w którym obecnie zamieszkuje wnioskodawczyni., chociaż położony jest na terenie hotelu, to jednak spełnia warunki, które pozwalają na potraktowanie tego pomieszczenia jako lokalu, który bez wątpienia może służyć do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych przebywającej w nim osoby.

Wobec ustalenia, że sprawy życiowe zainteresowanej udzieleniem pomocy społecznej koncentrują się w miejscowości K., gdzie zainteresowana zamieszkuje i pracuje, w ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, że jest ona osobą bezdomną w rozumieniu art. 6 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej, a tym samym, by właściwość miejscową gminy ustalać według ostatniego miejsca zameldowania na pobyt stały na podstawie art. 101 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej.

Źródło: [CBOSA](#)